

ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΑ
POESIA ITALIANA DEL SECOLO XX

2 Ποιήματα του

2 poemas di Vincenzo Cardarelli

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traduzione: Sotirios Pastakas

Vincenzo Cardarelli, nato Nazareno Caldarelli (Corneto Tarquinia, 1887 – Roma, 1959), è stato un poeta, scrittore e giornalista italiano. Vincenzo Cardarelli, il cui vero nome era Nazareno Caldarelli, nacque a Corneto Tarquinia (Viterbo), attuale Tarquinia, dove suo padre Antonio Romagnoli, d'origine marchigiana, gestiva il buffet della stazione ferroviaria; qui trascorse la sua infanzia e la sua adolescenza. Figlio illegittimo, ebbe un'infanzia travagliata, privata sin dall'inizio della presenza materna (Giovanna Caldarelli abbandonò la famiglia quando Vincenzo era piccolo), caratterizzata da una menomazione al braccio sinistro e dalla solitudine. La sua fama resta legata alle numerose poesie e prose autobiografiche di costume e di viaggio, raccolte in *Prologhi* (1916), *Viaggi nel tempo* (1920), *Favole e memorie* (1925), *Il sole a picco* (1929), versi e prose con illustrazioni del pittore bolognese Giorgio Morandi, opera vincitrice quell'anno del Premio Bagutta, che lo consacra alla fama), *Il cielo sulle città* (1939), altre prose, sul tema del vagabondaggio lirico fra natura e arte d'Italia, in parte già comparse su *Il Tevere*, *Lettere non spedite* (1946), *Villa Tarantola* (1948, Premio Strega. Nella poesia di Cardarelli sono individuabili due tendenze opposte che entrano solitamente in tenzone: una pulsione trasgressiva e una volontà di autocontrollo.

Ο Βιντσέντσο Καρνταρέλι (Vincenzo Cardarelli, το πραγματικό του όνομα ήταν Nazareno Cardarelli), γεννήθηκε σ' ένα χωριό στο Λάτσιο, το 1887. Ήταν νόθος γιος και δεν αναγνωρίστηκε ποτέ από τον πατέρα του. Παρ' όλα αυτά έζησε μαζί του, μακριά από τη μητέρα του που την είχαν πετάξει από το σπίτι. Παρακολούθησε μόνο το δημοτικό σχολείο. Μετακόμισε στη Ρώμη όταν δεν ήταν ακόμη είκοσι χρονών, όπου για να στηρίξει τον εαυτό του έκανε διάφορες δουλειές για να αφιερωθεί τελικά στην επαγγελματική δημοσιογραφία. Διήγαγε μια ανήσυχη, μπόεμικη και μοναχική ζωή, σε επισφαλείς πάντα οικονομικές συνθήκες, σε ενοικιαζόμενα δωμάτια. Θύμωνε εύκολα, ήταν ευέξαπτος και ασυμβίβαστος. Είχε μια σύντομη σχέση με την συγγραφέα Σίμπιλα Αλεράμο, πιθανότατα πλατωνική. Πέθανε στη Ρώμη το 1959.

Gabbiani

Non so dove i gabbiani abbiano il nido,
ove trovino pace.
Io son come loro
in perpetuo volo.
La vita la sfioro
com'essi l'acqua ad acciuffare il cibo.
E come forse anch'essi amo la quiete,
la gran quiete marina,
ma il mio destino è vivere
balenando in burrasca.

Γλάροι

Δεν ξέρω που στήνουν οι γλάροι τη φωλιά,
που ησυχάζουν.
Είμαι σαν κι αυτούς
σε διαρκή πτήση.
Τη ζωή την αγγίζω φευγαλέα
όπως εκείνοι το νερό για να τσιμπήσουν το φαγητό.
Και όπως εκείνοι ίσως να αγαπώ τη γαλήνη,
τη μεγάλη θαλάσσια ακινησία,
αλλά το πεπρωμένο μου είναι μια ζωή
νααστραποβολώστηκαταιγίδα.

Autunno

Autunno. Già lo sentimmo venire
nel vento d'agosto,
nelle piogge di settembre
torrenziali e piangenti
e un brivido percorse la terra
che ora, nuda e triste,
accoglie un sole smarrito.
Ora che passa e declina,
in quest'autunno che incede
con lentezza indicibile,
il miglior tempo della nostra vita
e lungamente ci dice addio.

Φθινόπωρο

Φθινόπωρο. Το ακούγαμε να καταφτάνει
στο Αυγουστιάτικο αεράκι,
στις καταρακτώδεις και κλαίουσες
βροχές του Σεπτεμβρίου,
ένα ρίγος να διατρέχει τη γη
που τώρα, γυμνή και λυπημένη,
καλωσορίζει ένανάστατο ήλιο.
Τώρα που περνά και χάνεται,
σε αυτό το φθινόπωρο
με ανείπωτη βραδύτητα,
ο καλύτερος χρόνος της ζωής μας
σ'ένα αργόσυρτο αντίο.